(1950), pag. 157 f.). Da dette Arbejde vel næppe læses af mange Folkemindeforskere, var det maaske paa sin Plads at fremsætte denne lille Randbemærkning for „et Ikke-Bartholinsk Forum".

Axel Garboe.

BÆKHESTEN

I Afhandlingen om Bækhesten i Danske Studier 1946—47, S. 103 har jeg måttet opgive at fremkomme med en Forklaring på det Motiv, at Folk rider på en Bækhest over et Vandløb. Ved nøjere Overvejelse er det dog lykkedes også at kunne give en plausibel Tolkning af denne tilsyneladende ganske naturstridige Begivenhed.

Over Åer og Bække var førhen — og da også undertiden endnu — anbragt et Gangtræ eller blot en afkvistet Træstamme, som man om Dagen med Forsigtighed kunde gå på, når man vilde over Strømmen.

Men hændte det sig nu en Aften, at der kom nogle Mennesker, som skulde over Vandløbet, har de i Mørket ikke været dristige ved at gå oprejste hen ad den smalle Bro. De har så valgt enten at kravle hen ad Gangbrædtet eller at sætte sig overskrævs på det og så skubbe (hykke) sig frem. En sådan ufarlig og praktisk Fremgangsmåde, der naturligvis har været praktiseret så ofte, kan engang imellem have fået en Ende med Forskrækkelse. En af „Rytterne" kan have udtalt sig om, at det var rigtignok en lang Hest, de var kommet op at ride på, — og så er Brædtet eller Træstammen pludselig knækket under Vægten af dem, og de er alle faldet i Vandet.

Det er virkelige Hændelser af den Slags, der har givet Anledning til Sagn om Bækheste, og da navnlig til Trækket om „den lange Hest", der skiller ad, så Folkene plumper i.

Hermed tør det formenes, at der er givet en Forklaring på alle Motiverne i Bækhestesagnene.

August F. Schmidt.